

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIAL

ŘÍJEN
2011

zdarma

FIFA 12

V KŮŽI WAYNA ROONEYHO

ROZHOVOR

MLADÝ KOUČ MARTIN POUSTKA

PROFESE

GURU LÉTAJÍCÍCH SPORTOVČŮ

PAVEL KUKA

FOTBAL ZE VŠECH STRAN

***Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my***

PRAŽSKÁ TEPLÁRENSKÁ

Váš dodavatel tepla pro Prahu
a partner Pražského fotbalového svazu

Pražská teplárenská a.s., Partyzánská 1/7, Praha 7 / www.ptas.cz

STR. **2 - 4**

ROZHOVOR

**MLADÝ KOUČ
MARTIN POUSTKA**

STR. **10 - 11**

HISTORIE

**TŘINÁCT ROČNÍKŮ
ELITNÍ DIVIZE**

STR. **14 - 15**

ZAJÍMAVOST

**FRANTIŠEK REICHL:
LEGENDA MOTORLETU**

EDITORIAL

Vážení fotbaloví přátelé,

každý z nás asi sleduje výsledky reprezentace, která by měla být výkladní skříní českého fotbalu. Ať je pohled na národní tým v současné době jakýkoliv, tak mu přejme postup na evropský šampionát, protože to je jeden ze základních kamenů dalšího vývoje našeho fotbalu. A to se týká i nás na regionální úrovni, protože pohled obchodních společností a dalších institucí se odvíjí především od výsledků reprezentace a profesionálního fotbalu. Držme tedy společně palce, abychom přešli přes baráž na EURO 2012.

V rámci nových služeb, které PFS od nové sezony poskytuje, se snažíme zlepšit informovanost a také zlehčit život pro funkcionáře jednotlivých oddílů. Mnoho informací najdete na nových internetových stránkách, kde jsou ke stažení formuláře a další podrobnosti. Zároveň si můžete PFS přidat do svých oblíbených stránek na facebooku a sdílet početnou komunitu i na této sociální síti.

Věřím, že co nejdéle vydrží počasí bez sněhových přeháněk, aby vaše hřiště utrpěla během podzimu co nejméně škod a byla připravena ve skvělém stavu i na jaro.

Příjemné fotbalové babí léto vám přeje...

Ing. Dušan Svoboda
předseda PFS

POD PALBOU
ROZHODČÍ MARTIN ŠMAKAL

STR. **6**

EXTRA
NOVÁ HRA FIFA 12

STR. **8 - 9**

JAK ŽIJE
INTERNACIONÁL PAVEL KUKA

STR. **12 - 13**

MLÁDEŽ
MEGAPROJEKT PRO NEJMENŠÍ

STR. **16**

KLUB A STADION
ČECHIE DUBEČ

STR. **18 - 19**

PROFESE
GURU „LÉTAJÍCÍCH“ SPORTOVců

STR. **20 - 21**

TRÉNINK
STANDARDNÍ SITUACE

STR. **22 - 23**

FOTO MĚSÍCE
NOVÝ WEB PFS

STR. **24**

Pražský fotbalový speciál

Ročník II – Říjen. Vydává: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P.O.Box 2, 110 15 Praha 1. **Kontakt:** 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz. **Redakce – odpovědný redaktor:** Lukáš Vrkoč. **Spolupracovníci:** Petr Veselý (marketing), Radim Trusina a Štěpán Šimůnek (texty), Ondřej Hanuš a Pavel Slavíček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Jiří Formánek. **Grafická úprava, tisk:** PRESCO GROUP, a.s., Máchova 21, 120 00 Praha 2. **Náklad:** 7500 ks.

Foto na obálce: Electronicarts

UČIL JSEM SE OD JAROLÍMA

Martin Poustka se jako kouč neustále rozvíjí a chce být svůj.

ROZHOVOR S MARTINEM POUSTKOU, KTERÝ OD TRÉNOVÁNÍ MLÁDEŽE V MOTORLETU DOŠEL AŽ NA LAVIČKU SLAVIE V LIZE

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Ondřej Hanuš, www.slavia.cz

Nebýt vážného zranění kolena, mohl ještě dnes MARTIN POUSTKA hrát fotbal na úrovni krajského přeboru a chodit se dívat jako fanoušek na ligu. Jenže tenhle muž zažívá v posledních letech pohádkový příběh: před devíti roky začínal jako zaskakující trenér u malých dětí v Motorletu, dnes je asistentem u ligového týmu Slavie. Jeho osud může být inspirací i pro ostatní. „Je to raketový vzestup, ale hlava se mi z toho nezatočí,“ ujistí uje 35letý Poustka.

Jak těžká cesta vede od žáků divizního týmu na ligovou lavičku?

Já nejdřív vůbec trénovat nechtěl. Hrál jsem za Motorlet divizi, měli jsme poslední přípravu před sezonou, ale po střetu s brankářem jsem si přetrhal vazy v kolenu. Týden nato začaly v Praze povodně. To bylo v roce 2002. Na Prahu se valila voda, bylo to

smutné. Já ležel s nateklým kolenem a nevěděl, co bude dál. Fotbal je moje láska, pořád jsem chodil na Motorlet. Když jednou spoluhráči a zároveň trenéři mladší přípravky řešili, kdo za ně půjde trénovat, protože jim se zápasem kluků kolidoval mistrák ve Štětí, řekl jsem, že to vezmu. Byl jsem zraněný, neměl jsem co dělat, tak jsem to šel odkoučovat. Koupil jsem klukům čokolády, rozdal je v kabině a začal vykládat o jamajských bobistech z filmu Kokosy na sněhu.

Zajímavá motivační metoda.

Chytlo se to, vyhráli jsme 9:0. Hned jsem se přihlásil na studium B-licence, pak jsem se stal asistentem u staršího dorostu, sám jsem trénoval přípravku, šel jsem na A-licenci. V tu dobu mě oslovili ze svazu, jestli bych nechtěl vést Pražský výběr, ročník 1995. To bylo velké ocenění, chtěl jsem pokračovat ve vzdělávání, tak jsem nastoupil na profílencii do Olomouce. Byla

to dřina, skloubit studium s běžným životem. Každý měsíc totiž člověk musí strávit jeden týden v Olomouci.

„NA PRVNÍ ZÁPAS JSEM KOUPIKL KLUKŮM ČOKOLÁDY A ZAČAL VYKLÁDAT O JAMAJSKÝCH BOBISTECH.“

Co bylo pak?

Přišla nabídka ze Slavie, jestli bych nechtěl nastoupit do nově se tvořícího skautingového oddělení pod vedením Franty Cipra. Slavia je klub mého srdce, mít kancelář v Edenu, dostat šanci pozorovat tréninky Karla Jarolíma, stříhat pro něj zápasy. Výborná práce, splnil se mi sen.

Sledování tréninků Karla Jarolíma, to bylo v popisu vaší práce?

Ne, to byla moje vlastní iniciativa a forma studia, chodil jsem se tam učit a rozvíjet se jako trenér. Od Jarolíma jsem se takhle učil.

Jak si tak mladý a neznámý trenér jako vy udělá jméno, že dostává nabídky vést Pražský výběr, být členem skautingu Slavie...?

Slavia nemonitoruje jen hráče, ale i trenéry. Každý trenér, co bude pracovat svědomitě a poctivě, má velkou šanci se někam posunout. Já šel kolikrát proti zdi, najel jsem na svou filozofii, dělal nestandardní věci, pořád jsem v Motorletu otravoval vedení, že

něco potřebuju. Ať už finance, nebo pomůcky. Pak jsem se ty věci snažil zabezpečovat sám, oslovoval jsem sponzory. Nechtěl jsem jen dobře trénovat, ale záleželo mi na tom, aby byli moji kluci taky dobře oblečení.

Mluvil jste o nestandardních metodách tréninku. Jakých?

Vždycky jsem hledal nové myšlenky a návody, jak to dělají v zahraničí, sledoval jsem odborné kazety, pátral jsem od kamarádů, co hráli fotbal v cizině. Nikdy jsem s klukama nebyl během, všechno jsme dělali s míčem, aby je fotbal bavil a hlavně byli dobří kolek-

tiv. Třeba jsem nakoupil pěnové míčky a na hřišti jsme místo tréninku postavili pevnost, kluci hráli takový paintball. Byla to spíš forma teambuildingu. Každá sezona měla svou rozlučku, byli jsme v kině, bral jsem kluky na fotbal. Hledal jsem cesty, jak je dostat do hry.

Nakonec jste našel svou cestu do ligy. Jste příkladem pro ostatní mladé trenéry, že to jde?

Musíte mít štěstí i kontakty. Stačí mít otevřené oči, když člověk pracuje, potkává lidi, a je třeba mít i nastražené uši.

Snil jste vždycky o lize, nebo spíš o úspěchu s mládeží?

Považoval jsem se za mládežnického trenéra, ale dnes je trend, že se mladí hráči rychle tlačí nahoru. I kvůli práci s mladými jsem tady. Studium naznačuje, že jsem nějakou ambici měl, ale v žádném případě jsem nečekal, že by to mohlo přijít takhle rychle, natož abych se mohl stát členem týmu ve Slavii. Beru to jako velikánskou čest i zodpovědnost. Nej dřív jsem byl kapánek nervózní, ale zjistil jsem, že proti mně stojí lidé jako dřív. Jen umějí dobře kopat.

Neměl jste tendenci starším hráčům vykat?

To ne, třeba proti Standovi Vlčkoví jsem hrál jako kluk, navíc jsme se znali z dřívějšíka. Přípravoval jsem Karlovi Jarolímovi analýzy soupeřů, ať už v lize nebo evropských pohárech. Jediný, u koho jsem to řešil, byl nový trenér Straka. Vyřešil to za mě, hned mi řekl, že si budeme vykat.

Trenér Straka o vás řekl, že jste hodně ambiciózní kouč. Co vy na to?

Zaslechl jsem to od více lidí. Nejsem ten ambiciózní trenér, co jde přes mrtvolu. Jen dělám všechno naplno a snažím se uplatnit svůj názor. Na druhou stranu nemám tolik zkušeností, mám velkou pokoru. Chci se něco přiučit. Vždycky budu myslet na klub a jeho fotbalisty. To oni dělají trenéra, ne trenér hráče.

Jaká je přesně vaše role v realizačním týmu Slavie?

Ve Slavii je hodně kluků narozených po revoluci, kteří potřebují určitou podporu. Martin Vaniak nastoupil jako asistent s tím, že by měl mít na starost starší hráče, dohromady bychom to měli smlet. I nadále by měla moje práce být s mladšími kluky, třeba formou individuálních tréninků, aby se posouvali dál.

Ještě před nástupem k A-týmu jste vedl šest zápasů divizního béčka jako hlavní trenér. Není vám trochu líto, že jste od něj odešel? Byl jste chválený.

„NEJSEM TEN AMBICIÓZNÍ TRENÉR, CO JDE PŘES MRTVOLY. JEN DĚLÁM NAPLNO A SNAŽÍM SE UPLATNIT SVŮJ NÁZOR.“

V béčku jsem mohl uplatnit všechny své myšlenky, mohl jsem se opřít o hráče, kteří chtěli pracovat. Byla to moje první zkušenost v roli hlavního

mužského trenéra, odezva byla dobrá, i na základě toho jsem asi dostal nabídku jít k áčku. Měl jsem trochu

rozporuplné pocity, ale povýšení je velká čest. Navíc budu dál vychovávat hráče pro Slavii, půlka kádru je hodně mladá.

První ligový zápas jste si odbyl v derby na Spartě. Jaký to byl pro vás zážitek?

Konečně vím, co to znamená, když se řekne křest ohněm. (usmívá se) Nebylo ale místo pro nervozitu, ta by se přenesla i na hráče. Ani po porážce na Spartě nebylo vhodné chodit se svěřenou hlavou, nesnižovat psychiku. Snažil jsem se, aby to kluci co nejrychleji vymazali z myšlenek.

Jste poměrně mladý trenér, měl jste někdy potíže s respektem?

Možná jsem něco zaznamenal

KDO JE MARTIN POUSTKA

Bývalý fotbalista pražského Motorletu, který začal kvůli zranění kolena trénovat děti. Během několika let se vypracoval na hlavního trenéra Slavie B, odkud byl nedávno uznávaný odborník na práci s mládeží „převelen“ k ligovému áčku, kde má na starost právě hráče z pozdějším datem narození. „Přišlo mi hodně gratulací, byly to takové Vánoce v září,“ směje se 35letý příznivec Barcelony, které fandil ještě dřív než Slavii. Kromě Motorletu hrál i v Sedlčanech, chvíli také za klub 1999 Praha.

ve výběrech Prahy, když jsem narazil na kluky, kteří zažívali vrchol puberty, tam jsem občas musel zvýšit hlas, jinak ne. Kluci ve Slavii mě moc neznali, ale časem snad zjistili, že jim chci pomoci, že jim mám co dát a že vím, o čem mluvím. Michal Petrouš mi to ulehčil tím, že mi dal hodně prostoru, za což mu děkuju.

Vystudoval jste profílencí vedle bývalých fotbalistů jako Kula, Wagner, Svoboda, Vácha, Jindráček, Frtála. Říká se, že to trenéři jako vy, kteří za sebou nemají ka-

Martin šel kolikrát proti zdi, až se dostal do ligy!

Fotbal je jeho láska. A fandí Barceloně.

Pomocníkem Františka Straky ve Slavii je i Poustka (vpravo).

riéru profesionálního fotbalisty, mají při získávání angažmá těžší. Souhlasíte?

Známější jména to asi mají lepší, ale zase to kluci měli o něco těžší při studiu. Celý život hráli fotbal, nebyli

rolíma. Jsem slávista a tihle lidé patří ke slávistickým symbolům. Od nich jsem si vzal nejvíc. Trenéři by měli vyslechnout každý názor. Někdy ten podstatný detail objeví někde u stolu v pralese, ne v knížkách.

„KDYŽ UŽ JSEM JEDNOU DO LIGOVÉHO VLAKU NASEDL, NECHTĚL BYCH BÝT VYSTRČENÝ ZASE ZPÁTKY NA NÁDRAŽÍ.“

zvyklí se učit. To já ano. Oni při praxi jasně dominovali na hřišti, já to měl asi snadněji v lavici. Celkově jsme tam ale byli dobrý tým. Špičkový fotbalista nemusí být špičkový trenér a neztrácel bych ani myšlenku, že ten, kdo nehrál ligu, nemůže trénovat. Příklad nad příklady je Mourinho. Nikdy nic nehrál a dnes je jeden z nejuznávanějších odborníků.

Mourinho hodně provokuje, rád strhává pozornost od týmu na sebe. Jaký typ trenéra jste vy?

Martin Poustka je svůj, bude chtít být svůj, ale když mám vybrat jednoho trenéra, tak se mi vždycky líbila image pana Lavičky. Považuji ho za trenérského gentlemana, směřem ke kolegům i hráčům. Neříkám, že je to můj idol, ale líbí se mi jeho styl. Řadu rad a zkušeností mi dal i Franta Cipro, něco jsem si vzal i od Karla Ja-

Kde se vidíte za deset let?

Doufám, že budu v profesionální kabině, když už jsem se na tuhle dráhu dal. Fotbal je moje láska, cítím, že mám něco k předání, tohle povolání mě naplňuje. Snad jsem profílencí nestudoval jen tak. Když už jsem jednou do toho ligového vlaku nasedl, nechtěl bych být vystrčený zase zpátky na nádraží.

Takže v ideálním případě budete celý život profesionálním trenérem?

To bych rád! Kdyby to došlo až do fáze, že budu muset skončit kvůli věku, tak je to ideální. Nerad bych se dočkal toho, abych odcházel, protože bych zamrzl a nemohl se posunout dál. Do téhle fáze bych se opravdu nechtěl dostat. Snad ne, jsem pracovitý, když týden nic nedělám, není se mnou k vydržení.

Takže práce a zase práce. To je podle vás návod pro lidi, kteří by chtěli jít ve vašich stopách?

Nejdůležitější je podle mě překonat těžké chvíle, vstát a vrátit se k mužstvu, i když se vám nechce. Tým svého trenéra potřebuje. Z každé porážky si něco musíte vzít. Já porážky nesnáším, ať už je to ve fotbale nebo v dámě. Ale každá vám něco přinese. U mě je trenérský život o tom, že se ženu od porážky za výhrou, nenechám se semlít. Stejně tak je pro trenéry mládeže důležité nenechat se semlít od rodičů.

Je na to nějaký fígl?

Snažil jsem se je zaměstnat, získat je pro tým nějakou formou spolupráce, to je důležité. Někteří rodiče jsou

vat jen fotbalem. Plavání, basketbal, stolní tenis, hodně her, to je potřeba.

Platí to i u dospělých?

I my chlapi jsme pořád hraví. Snažím se do přípravy dodat různé drobnosti, u dospělých je to hodně o psychice. Mám rád filmy se sportovní tematikou, byl jsem přítomen v kabině českého ragbyového týmu před zápasem, to bych přál každému. Naskakovala mi husí kůže, vařilo se to ve mně, jak tam k sobě ti chlapi promlouvají, to se mi moc líbilo. Ale největší poznání jsem měl při derby z jiné věci.

Z jaké?

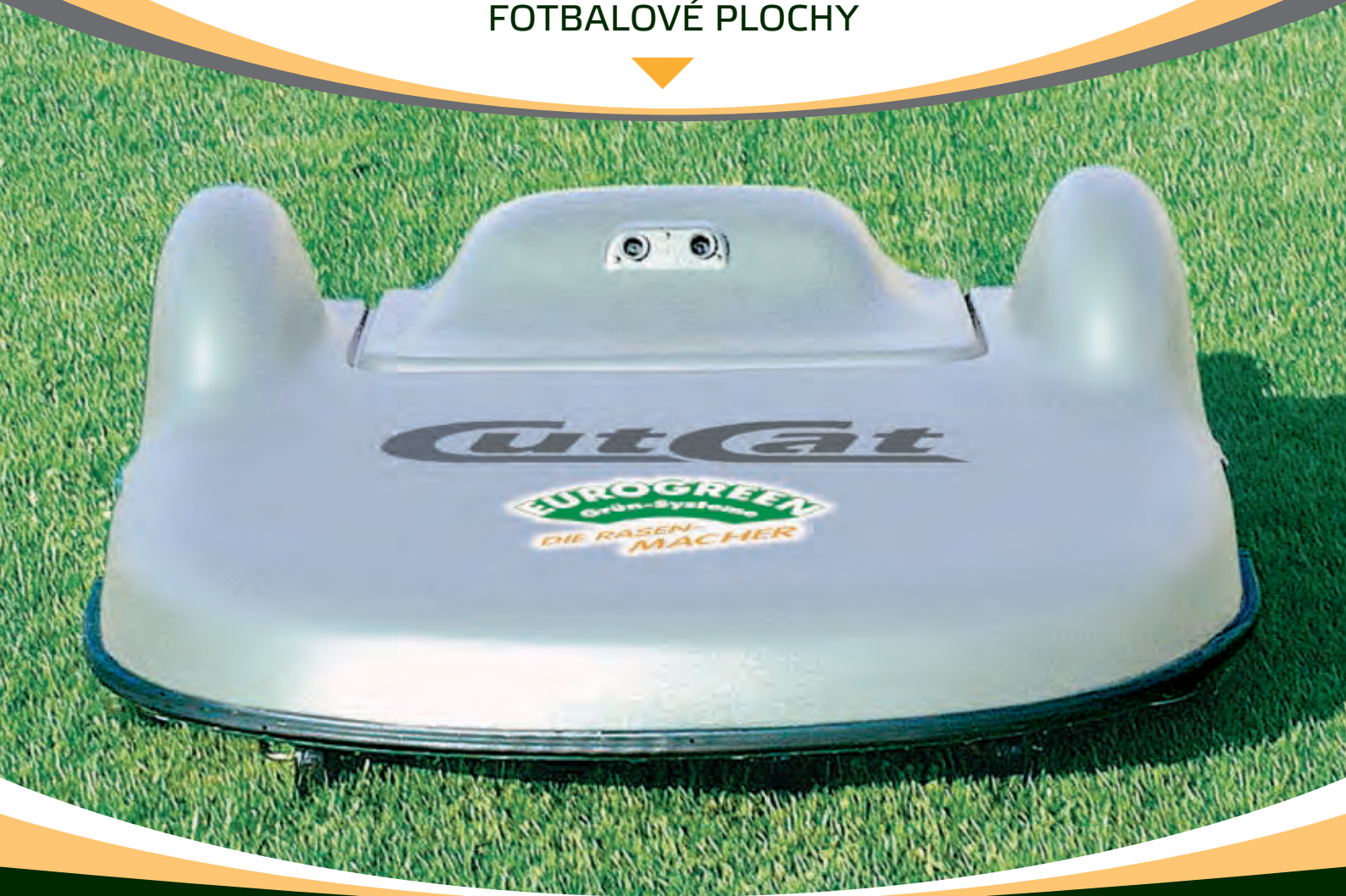
Že trenér v takovém zápase nemá velkou možnost hru nějak zásadně ovlivnit. Mužstvo musí přijít doko-

„U MĚ JE TRENÉRSKÝ ŽIVOT O TOM, ŽE SE ŽENU OD PORÁŽKY ZA VÝHROU, NENECHÁM SE SEMLÍT.“

tolik ambiciózní, že udělají víc škody než užítu. Klukovi vykládají, jak to spoluhráč a trenér dělají špatně, to tam nepatří. Fotbal je týmový sport, musíte umět vycházet se spoluhráči. Trenéři zase musí objevovat cesty a náměty, jak oživit trénink, a to i mimo fotbalovými věcmi. U dětí musí být všestranné zatížení, ne je přetěžo-

nale připravené, kouč má možnost předat jen nějaký drobný pokyn přes nejbližšího hráče. Na stadionu bylo 20 tisíc diváků, neslyšíte vlastního slova, natož křičet na hráče a posouvat je. Takový zápas režírují hráči a navrch má ten, kdo je na tom aktuálně psychicky lín, na to se následně nabalí kvalita a kondice.

NOVÝ **AUTOMATICKÝ** ŽACÍ SYSTÉM PRO TRAVNATÉ FOTBALOVÉ PLOCHY

Nový žací robot **CutCat**

INOVATIVNÍ TECHNIKA PRO INTELIGENTNÍ ŘEŠENÍ SEČENÍ TRAVNATÝCH PLOCH

Zefektivnit, z hospodárnit a zjednodušit procesy je cílem každé, pro budoucnost vyvíjené moderní techniky. Řešení automatického žacího systému "CutCat" vám nabízí ještě o krok více. Je pro každého provozovatele sportovních travnatých ploch základem pro vstup do moderního managementu sportovišť, který redukuje náklady, uvolňuje kapacity personálu a současně zvyšuje užité vlastnosti travnaté sportovní plochy.

AUTOMATICKÉ KOSENÍ TRAVNATÝCH PLOCH

- Perfektní funkčnost: Jinak než jsme zvyklí probíhá kosení s novým žacím robotem "CutCat" – denně, nezávisle na počasí, času a bez obsluhy. Celé kosení je naprogramováno. Dále pak je „CutCat“ hlídán pomocí GPS/GPRS. Tím je zabezpečeno jeho přesné vyhledání a můžeme i na dálku získávat důležitá data.
- Výkonný stroj pro velké plochy: Vybaven dvěma silnými elektromotory nabízí žací robot „CutCat“ dostatek rezervního výkonu pro se-

čení až 12.000 m². Přitom dokáže „CutCat“ denně pojezdít až 98% plochy a to principem nahodilosti. Svoji energii berou motory z vysoko výkonnostní nabíjecí baterie, které má výdrž 2 hodiny sekání – potom najíždí „CutCat“ automaticky do nabíjecí stanice a po dobití pokračuje ve své práci..

- Bezpečnost: Vymezení kosené plochy je zabezpečeno pomocí zabudovaného indukčního kabelu. Další bezpečnostní výbava – sonarová technika, detektor vzdálenosti a pneumatický dotykový vypínač – zaručují bezchybný a bezpečný provoz žacího robota při pracovní rychlosti 3,6 km/hod. Pokud bezpečnostní systém rozpozná překážku, vyhne se jí „CutCat“ sníženou (1,8 km/hod.) rychlostí.
- Využitím předností sekačky CutCat uspoříte čas pro ošetřování trávníku, eliminujete náklady na pohonné hmoty, odvoz a likvidaci posečené trávy. Pracovníci údržby získají čas na zintenzivnění další údržby trávníku.

EUROGREEN
Grün-Systeme
EXPERTI PRO TRÁVNÍK

EUROGREEN CZ s.r.o

Náměstí Jiřího 2
407 56 Jiřetín pod Jedlovou
tel/fax: 412 375 333
e-mail: info@eurogreen.cz
www.eurogreen.cz

Pískající lékař, to je Martin Šmakal.

ROZHODČÍ V BÍLÉM PLÁŠTI

MARTIN ŠMAKAL V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU SPECIÁLU

TEXT: Lukáš Víkoč / FOTO: Pavel Jiřík st., archiv M. Šmakala

Tak to tu ještě nebylo. MARTIN ŠMAKAL se iniciativně nechal nafotit pro Pražský fotbalový speciál. A nutno říci, že v dresu rozhodčího s fonendoskopem dodal už tak zajímavým odpovědím pořádný šmrnc!

Čím se živíte (zabýváte) v běžném životě a jaké máte vzdělání?

Zatím mám vzdělání středoškolské, v současné době jsem studentem třetího ročníku všeobecného lékařství.

Musí rozhodčí před zápasem striktně dodržovat životosprávu?

Čím je člověk starší, musí více naslouchat svému tělu. Zápas se dá odřídit v rozmanitém rozpoložení, nicméně se stoupající úrovní stoupají i nároky na výkon rozhodčího a nedostatečná předzápasová životospráva se pak většinou odrazí i na hřišti.

Co nejhrubšího vám hráč na trávníku kdy řekl? Byl vyloučen?

Kdyby člověk vylučoval za každou vulgaritu, co si na hřišti vyslechne, mnoho utkání by se zřejmě nedohrálo. Korektnost hráčů na hřišti do jisté míry koresponduje s úrovní soutěže. V utkáních musíme co chvíli prokázat

jistý nadhled, vzít v potaz, že hráči jednájí plni emocí, a nenechat se jimi strhnout.

Co říkáte na působení ženských rozhodčí ve fotbale?

Určitě nejsem zastáncem odsuzování z prvního stylu: „Ty jsi ženská, nemůžeš dobře pískat fotbal.“ Již minulost nám ukázala, že se takové ženy najdou, a pokud jsou schopny se rovnat mužským rozhodčím i fyzicky, pak bych s tím neměl problém.

Jaký byl nejúchvatnější zápas, který jste řídil? Čím byl zajímavý?

Tato otázka se mi odpovídá snadno, největším zážitkem bylo jednoznačně řídit letos v létě generálku reprezentace U19 před odjezdem na mistrovství Evropy proti druholigové rezervě Sparty.

Kdo je váš rozhodcovský vzor a proč? Máte doma jeho zápasy nahrané a učíte se?

Těch vzorů je jistě více a není nutné chodit daleko za humna. Naše Komise rozhodčích i delegátů mají tak kvalitní složení, že není složité si tam svůj vzor najít. Nechtěl bych zapomenout na člena obsazovacího úseku pana Buřila, který nás rozhodčí bere téměř jako svoje vlastní děti a velmi mi v mém vývoji pomohl. Pokud bychom se podívali do Gambrinus ligy, líbí se mi, jak rozhodují např. pánové Zelinka, Kovařík nebo Tomáš Kocourek, který ačkoliv je postavou spíše pomenší, přesto na hřišti vždy platí za velkou osobnost, a z vlastní zkušenosti i mimo hřiště vím, že je to nesmírně fajn člověk.

Na jakém stadionu v Praze mají nejlepší párek a kde nejlepší káňtýnu?

Já si na párek moc nepotrpím, ale

Kromě fotbalu má rád i pokerové turnaje.

co si vzpomínám, tak ve Kbelských nebo v Újezdě nad Lesy vaří skutečně dobře. Dále nemůžu nezmínit SK Střelčovice se správcem panem Jiříkem, velmi příjemným člověkem, který je zárukou skvělé atmosféry za jakéhokoliv stavu i výsledku.

Jak byste potrestal rozhodčího, který prokazatelně přijal úplatek?

V takovém případě je nutné požadovat exemplární potrestání v podobě zákazu vykonávání funkce rozhodčího a přikláněl bych se i k finančním postihům. ■

DV SPORT

U elektrárny 6, Praha 7, tel/fax: 266 710 785, mail: info@dvsport.cz

VYUŽIJTE TĚTO NABÍDKY A NAKUPETE LEVNĚ A KVALITNÍ OBLEČENÍ PRO VAŠ TÝM!

NABÍDKA VYBAVENÍ Z NOVÉ KOLEKCE 2011/2012

NOVÉ MODELY VYCHÁZKOVÝCH / REPREZENTAČNÍCH SOUPRAV A ZIMNÍCH BUND

ADHARA - 49

ADHARA - 48

ROXE - 943

BANT - 48

ROXE - 103

ROXE - 43

OSTATNÍ BAREVNÉ KOMBINACE NAJDETE NA WWW.DVSPORT.CZ

COHEN - 48

SPARTA - 83

FLAMER - 93

BANT - 48

SPARTA - 103

FLAMER - 43

VEL. L,XL,XXL

VEL. L,XL,XXL

VEL. L,XL,XXL

VEL. L,XL,XXL

TAŠKA NA DRESY
ZDARMA

SADA: 15XDRES, 15XTRENKY
15X STULPNY, 1X TAŠKA

6.990,-

TRENINKOVÁ SOUPRAVA EXTREME - NOVÝ MODEL 2011

1.095,-

Š.BUNDA
+
SOUPRAVA
690,-

VEL. XXS,XS,S

285,-

VEL.
XXS AŽ XXL

495,-

VEL.
XXS AŽ XXL

AKČNÍ SET:
ŠUSTÁK. BUNDA
KULICH
HRÁČSKÉ RUKAVICE

Situace z vápná nápadně připomínají skutečný fotbal.

FIFA 12: V KŮŽI WAYNA ROONEYHO

**FOTBAL NA POČÍTAČI NEBO HERNÍCH KONZOLÁCH LÁKÁ
KAŽDOROČNĚ MASY ZÁJEMCŮ**

TEXT a FOTO: Electronicarts

Začátkem října se v obchodech objevil nový ročník fotbalové videohry FIFA12. Tahle nejprodávanější sportovní hra na světě byla oproti loňskému ročníku opět vylepšena o několik klíčových změn, jež posouvají laťku série o pořádný kus výš. Takže oprašte klávesnice a gamepady a vzhůru na hřiště, protože letos to opravdu stojí za to.

Nová FIFA téměř stírá rozdíl mezi skutečným fotbalovým přenosem a videohrou. Virtuální hráči se velmi věrně podobají skutečným předlo-

hám, trávnick i stadiony jsou parádně graficky zpracovány a v kotli to vře, jak když Sparta na Letné válčuje soupeře 3:0. Atmosféra zápasů ve FIFA12 svojí realističností na první pohled ohromí. Z reproduktorů se navíc line profesionální český komentář v podání Jaromíra Bosáka a Petra Svěceného.

Kaká vs. Pepa z Horní Dolní

Hra vychází ve verzích pro PC a konzole Xbox 360 a PlayStation 3 a počítačová verze je konečně na stej-

né úrovni jako konzolové, což v minulých ročnících neplatilo. Největší změnu přináší letos speciální herní „engine“, který naprosto realisticky simuluje veškerý pohyb a střety hráčů. Fotbalisté tak už neprovádějí pouhé naskriptované skoky a pády – všechny srážky nový engine přesně spočítá a každá situace je v konečném důsledku zcela unikátní. Z hlediska herní fyziky jde rozhodně o posun kupředu, který ocení začínající i zkušení virtuální fotbalisté.

Proti loňskému ročníku došlo k zásadnímu vylepšení kontroly míče, díky

kterému se pustíte do úžasných fotbalových parádiček, s nimiž se chlubí hvězdy formátu Ronaldo či Kaká. Nic ovšem není zadarmo, efektní triky vyžadují spoustu cviku a hodně záleží na schopnostech samotných hráčů. Pokud totiž začnete driblovat s nějakým Pepou z druhé ligy, záhy zjistíte, že některé finty mu nejdou tak, jak byste si přáli. Balon mu začne utíkat a vše jako by prováděl příliš těžkopádně. Ovšem vezmete-li si do parády některou z fotbalových hvězd, situace se obrátí a soupeřovým hráčům můžete parádně zavařit.

Nová FIFA navíc umí pracovat se skutečnými událostmi a přenášet je do hry. Třeba takový Peter Crouch je výborný hlavičkář a ostatní hráči mu proto přizpůsobí svůj herní styl. Když tedy budou vědět, že se někde vpředu nachází tento vysoký kolos, budou mu automaticky přihrávat spíše vzduchem, díky čemuž Crouch dokonale vynikne a nebude se trápit s přizemními přihrávkami. Naopak David Villa ocení rychlý pas do běhu, aby mohl rychle utéct a zamotat hlavu

Obálka nové hry FIFA12

Podoba Petera Crouche je perfektní stejně jako herní vlastnosti.

Diego Forlán – samozřejmě už v dresu Interu Milán

obraně. A nejen to! Forma či zranění se také automaticky přenášejí do hry, a pokud je třeba kanonýr Wayne Rooney hodně z formy anebo si Xavi zlomí nohu, během chvíle to poznáte i ve FIFA12.

Makej v té obraně!

Vyznavači „prešovského betonu“ ocení nový systém bránění. Umělá inteligence dokáže okamžitě vyhodnotit situaci a nedovolí vám projít skrz obranu jen tak pro nic za nic. Musíte se snažit a hledat jakoukoliv skulinku. Správně načasované a přesné přihrávky pak musí být nezbytnou součástí vaší taktiky, a pokud budete nahrávat čistě na náhodu, moc šancí nezískáte. Protivník se dokáže rychle adaptovat, což nutí hráče vymýšlet neustále nový přístup a hra tak neupadá do stereotypu. Díky funkci taktického bránění má hráč větší kontrolu nad svou obranou a dokáže prakticky ovládat více hráčů najednou. Bráníte hráče, ale míč je zrovna jinde a vy potřebujete, aby tam naběhl jeden

z vašich spoluhráčů? Není problém! Stačí zmáčknout nadefinované tlačítko a nejbližší spoluhráč tam naběhne, zatímco vy stále ovládáte hráče dále o balonu a hlídáte dalšího ze soupeřových útočníků.

Opomenout nelze ani manažerskou stránku hry. Jako správný vůdce vezmete pod svá křídla jeden z nabízených klubů a pustíte se nejen do hraní zápasů, ale také do agendy managementu klubu. Staráte se o příchody a odchody hráčů, přičemž žádný přestup nebude jednoduchý. Kromě přestupové částky se musíte domluvit s hráčem na délce a hodnotě smlouvy, a pokud s podmínkami nebude souhlasit, tak vám s úctou zamává a váš klub odmítne. Rozhodně nečekejte, že například do Fulhamu přivedete hned druhý den Lionela Messiho. Všechno je navíc doprovázeno spekulativními novinovými články v menu hry. K dispozici budete mít i týmovou mládežnickou akademii, ze které budete sbírat mladé a nadějné talenty. Kdo ví, jaká budoucí hvězda se může z některého hráče vyklubat?

Gól! Wayne Rooney překonává Petra Čecha.

Buď profíkem

Zahrát si můžete i v režimu Be a Pro, kde se zhostíte role jediného hráče na hřišti a nejdříve se budete rvát o místo v sestavě v mužstvu z nižší ligy, abyste se později propracovali na výsluní do jednoho z předních světových mančaftů. Máte-li naopak rádi hru více hráčů, pak jistě oceníte novou dynamickou službu EA Sports Football Club, do které se zaregistrujete, vyberete oblíbený tým a budete sledovat, jak se mu daří na globální úrovni. Z celého světa se budou sbírat statistiky a podle všelijakých úspěchů a nasbíraných bodů se sestaví žebříček ze všech mančaftů.

Naopak v módu FIFA 12 Ultimate Team je hlavním klíčem k úspěchu vlastnictví nejlepších světových fotbalistů, jež získáte pomocí tzv. zlatých balíčků. Ty obdržíte usilovným hraním nebo si je můžete pořídit skrze FUT (webová aplikace). Se svým týmem pak změříte své síly s hráči po celém světě.

Ať jste mladí nebo starší, měli byste tento fotbalový klenot na počítači nebo konzoli alespoň vyzkoušet a poznat, jak se hra blíží realitě. A navíc, jak je psáno v úvodu, hrát můžete kromě hvězd typu Waynea Rooneyho i za Pepíka z Horní Dolní nebo prostě za sebe v dresu kteréhokoliv velkoklubu...

SOUTĚŽ O HRU FIFA 12

Jedenáctka her FIFA12 je připravena právě pro vás! Chcete ji? Pak napište do 5. 11. 2011 na adresu PFSpecial@seznam.cz s předmětem „soutěž FIFA“ odpověď, za jaký tým hraje vytáhlý anglický útočník, o němž

se zmiňujeme v článku na této dvoustraně.

Výlosování výherci obdrží novinkovou hru ve verzi na PC, PlayStation nebo Xbox 360. ■

Modrobílý tým SK Nusle – jediný vítěz středočeské divize, který prvenstvím nezúročil ligové zkušenosti.

TŘINÁCT ROČNÍKŮ ELITNÍ DIVIZE

KAPITOLY Z HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU

TEXT: Miloslav Jenšík / FOTO: archiv autora

To byla soutěž! Mnoho jejich zápasů mělo ligové parametry; a takové byly často i její návštěvy. Přišla na svět roku 1934; tehdy naše fotbalová generalita propojila profesionální a amatérský fotbal do jednotného, postupy a sestupy odshora až dolů provázaného soutěžního systému. Na mnoho let zanikla II. liga a úlohu druhého výkonnostního stupně převzaly divize. Slovensko-podkarpatoruská, moravskoslezská a divize českého venkova přivedly pod jednu střechu vždy několik žup. Fotbalové i ekonomicky nejsilnější Středočeská župa si prosadila vlastní divizi – a její pozdější úroveň dávala tomu řešení rok od roku vždy znovu zapravdu.

Téměř po celou dobu své existence měla silné pražské jádro. Už na startu bylo z tuctu zúčastněných mužstev devět z metropole. Šest z nich už od roku 1925 prošlo I. ligou, dvě další si v té době zahrála ve finále a jedno v semifinále amatérského šampionátu!

Soutěž brzy získala popularitu, kte-

rá si s ligovou příliš nezadala. Našla si fanoušky, třeba i z táborů obou „S“, kteří o víkendech, kdy jejich týmy vyrazily za mimopražskými soupeři, obcházeli divizní kolbiště od Košří až do Kobylis a z Hostivaře až třeba do Břevnova. Kořením, kterým se tu nešetřilo, byla lokální derby jednotlivých čtvrtí.

Třeba jen z tehdejší Prahy VIII (do té na rozdíl od dnešní osmičky nepatřil Karlín) hrálo v divizi postupně šest týmů: SK Libeň s modrobílými dresy a hřištěm Na Korábě, zelenobílý Meteor VIII, sídlící za sokolovnou a gymnáziem, černobílá Admira VIII, která byla v těch časech doma až u kobylské střelnice, Čechie VIII z Balabenky, Slavoj VIII v Podvinném mlýně, tam, kde dnes válejí ragbisté Sparty – a konečně SK Praha VIII. Klíčovým derby byly díky dlouholeté – po nějakou dobu i ligové – tradici mače SKL s meteorskou chasou, ale jiskry pršely ve všech vzájemných zápasech té šestice. A zkusme představit atmosféru košířských „domácích zabijaček“ té doby mezi

Spartou, Čechoslovanem a Hvězdou či zápasy „o mistra Nuslí“ mezi NSK a SKN, kteřížto místní rivalové, aby se pletli ještě víc, ctili oba stejné barvy, modrou a bílou!

Delikatesy z čarodějně kuchyně

Ve třicátých a čtyřicátých letech měla Praha daleko víc hřišť než dnes: a každý, i sebemenší klub, měl vedle prvního „A mužstva“ i rezervu, dorost a žáky. To byly líhně! Sem tam do těchto vod hodily své udice třeba i obě „S“, napřed tam lovila zejména Viktorka, ale pro většinu talentů byly přestupními stanicemi divizní kluby. A stačily dva tři roky v té kovárně prvotřídních borců, aby adept fotbalové slávy dozrál pro ligu – většinou rovnou do základní jedenáctky!

Roku 1941 přivedli z nuselské bělky do vršovického Ďolíčku Ferdu Plánického. Takový pomeňší chlapík to byl, ale po čertech rychlý, s vybranou technikou, vtípem a razancí střely, kterou by v té útlé postavě nikdo ne-

hledal. Prostě pan fotbalista ještě dřív, než poprvé obul ligové kopačky. Jen za svůj premiérový ročník v nich nastřílel dvacet gólů!

Oldřicha Menclíka zasekla Viktorka ještě v dorosteneckém věku v Novém Bydžově. Přišel jako střední útočník, ale brzy si našel místo uprostřed zálohy. Dva roky ve středočeské divizi z něj udělaly borce, který si – když se pruhovaní i s ním vrátili mezi elitu – během několika zápasů zjednal obrovský respekt. Když přijela na Viktorku Slavia, dokázal udržet na uzdě i superhvězdnou dvojici Bican – Kopecký! A to ještě podle tehdejší normy nebyl ani plnoletý!

Tramvajácký SKEP se probojoval do divize až v jedenačtyřicátém, ale hned začal dýchat na záda jejím favoritům. V útoku měl dvojici Jaroslav Vejvoda (21 let) – Jiří Zmatlík (20). Ti dva se sešli už v dorostu; první přišel z žáků Břevnova, druhý začínal ve Slavii. Šlo jim to spolu jedna radost, sami stačili rozstřílet kdekoho. Když se v předjaří 1942 Sparta, procházející nebezpečnou krizí, posilovala, jak se dalo, sáhla po Zmatlíkovi. Hned první ligové jaro mu vyneslo deset gólů. Na nováčka náramně! V dalším ročníku si mohl udělat dalších 17 zářezů do pažby, ale pořád tomu jaksi cosi chybělo – až na to ve Spartě přišli a honem přikoupili i maličkého „Vejvodíka“. V lize 1943–44 dali dva kamarádi ze SKEPu dohromady 51 (slovy padesát jedna) spartánských gólů – Zmatlík 28, Vejvoda 23. Z toho

Karel Hanáček, podle mnohých spolu s teplickým Havlíčkem nejlepší brankář ligy v roce 1950.

druhého se později stal trenér mezinárodního formátu.

Abychom nezapomněli na gólmany: Roku 1950 se Čechie Karlín vrátila do ligy s novým brankářem, čtyřicetiletým Karlem Hanáčkem. Pět šest ligových bitev – a zařadil se mezi vážné uchazeče o reprezentační svetr. Na Invalidovně chytal teprve pár měsíců, ale v divizi se okřesal už předtím v Braníku.

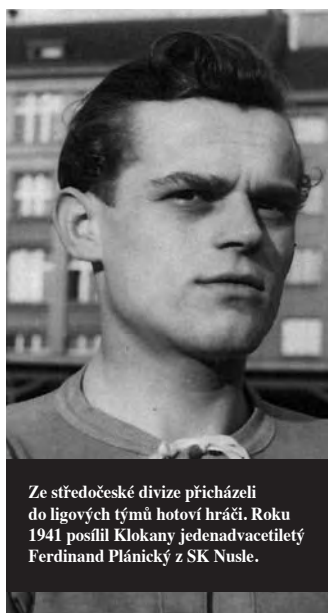
První mezi rovnými

Mimochodem – všichni jmenovaní to dotáhli až do národního mužstva. Středočeská divize (zejména její pražská část) se stala trvalou zásobárnou ligy, a nejenom té pražské. Jen namátkou: Václav Morávek ze SKEPu se do reprezentace vychytil v Náchodě, kdysi břevnovský Pravda střílel góly jak na běžícím pásu v Teplicích – a kolik borců z Libně či Košfě v čele s brankářem národního mužstva Karlem Kopeckým prošlo brněnskými Židenicemi? Vezměme si za příklad Admiru: Antonín Rýgr odešel z Kobylis za štěstím na Kladno, do Olomouce a posléze do Sparty, jeho švagr Josef Forejt s Vlastimilem Pokorným do Bratislavy (ten první pak hrál i za Slavii a druhý za ATK a Ústí). Takovou byla ta divize čarodějnou kuchyní...

Nebyla však divize jako divize, ta středočeská měla výsadní postavení, byla jakousi neoficiální II. ligou – co do výkonnosti mužstev i hráčů docela jistě. Až v závěru její slavné éry ji začala trochu šlapat na paty Morava a po osvobození i Slovensko. Začínaly nové časy. Ale úspěchané „rozpuštění“ středočeské soutěže v roce 1948 připomínalo vylití vaničky i s dítětem... ■

Sparta z roku 1944. Co muž, to reprezentant!

Ze středočeské divize přicházeli do ligových týmů hotoví hráči. Roku 1941 posílil Klokany jedenadvacetiletý Ferdinand Plánický z SK Nusle.

Po dvou letech na divizních hřištích se roku 1943 s Viktorou Žižkov objevil v nejvyšší soutěži dvacetiletý Oldřich Menčík.

HISTORICKÁ LISTINA VÍTĚZŮ DIVIZE

– ročníky 1934–35 a 1935–36 Viktoria Žižkov, 1936–37 Čechie Karlín, 1937–38 SK Libeň, 1938–39 a 1939–40 Bohemians, 1940–41 a 1941–42 SK Nusle, 1942–43 Viktoria Žižkov, 1943–44 Čechie Karlín, 1944–45 se soutěž nehrála, 1945–46 SK Libeň, 1946–47 Čechie Karlín, 1947–48 SK Kladno

VÝJIMKA Z BĚLKY

– Mezi vítězi třinácti ročníků byl pouze jediný tým, který předtím nikdy neprošel ligou: SK Nusle. Do soutěže se probojoval roku 1935 a napoprvé se umístil třetí – hned za žižkovskou Viktorou a Klokany. Od té doby až do posledního ročníku soutěže byl vždy (samozřejmě s čestnou výjimkou dvou let, kdy hrál v nejvyšší soutěži) štikou, která se na domácí půdě dokázala vypořádat i s nejsilnějšími soupeři. To hřiště bývalo na Běle – zhruba v místech dnešního Kongresového paláce a pankráckého předmostí Nuselského mostu.

POPRAVĚ A NAPOSLED

Konečné pořadí úvodního ročníku 1934–35: 1. Viktoria Žižkov 40 bodů, 2. Nuselský SK 30, 3. ČAFC 24, 4. Sparta Kladno 23, 5. Sparta Košfě 22, 6. SK Libeň 22, 7. Meteor VIII 22, 8. Rapid Praha 19, 9. Lysá nad Labem 18, 10. Čechie VIII 16, 11. Roudnice nad Labem 14, 12. Čechoslovan Košfě 14. Bilance posledního ročníku 1947–48: 1. SK Kladno 50, 2. Sparta Kladno 40, 3. Viktoria Žižkov 38, 4. Čelákovice 36, 5. Břevnov 30, 6. SK Nusle 30, 7. AFK Kolín 28, 8. Meteor VIII 28, 9. Admira VIII 27, 10. SK Libeň 26, 11. Slaný 24, 12. Hostivář 20, 13. Kralupy nad Vltavou 19, 14. Český Brod 15, 15. Benešovský 9.

TŘI ODLÍŠNOSTI DERNIÉRY

– Poslední ročník se od všech předchozích lišil ve třech směrech. Rekordní počet 15 účastníků způsobil trest pro SK Kladno; v předchozím ročníku ligy skončil třetí, ale v posledním kole „daroval“ doma body Zlínu a putoval i s ním šupem do nižší soutěže. Kladenští byli pro divizionáře příliš těžkým soupeřem, a tak se stali prvním – a jediným – mimopražským vítězem soutěže. A třetí zvláštnost? Pražané poprvé ztratili majoritu. Původně měli mít sedm účastníků, stejně jako týmy z regionu. Nucený sestup Kladna nakonec zařídil venkovskému okolí většinu 8:7.

PAVEL KUKA: FOTBAL POZNAL ZE VŠECH STRAN

V ROCE 1996 HO CHTĚL MANCHESTER UNITED, DNES ŠÉFUJE SPOLEČNOSTI, KTERÁ SPRAVUJE STADION V EDENU

TEXT: Štěpán Šimůnek / FOTO: Pavel Slaviček

Fanoušci Slavie mohou s nostalgií vzpomínat nejen na dobu nedávno minulou, kdy jejich tým vyhrál dvakrát po sobě ligu, ale i na období, kdy v sešívaném dresu zářil kanonýr PAVEL KUKA. Útočník, který oslňoval i v barvách Kaiserslauternu, si po konci kariéry osahal fotbal z mnoha stran a dnes dělá ředitele společnosti Eden Sport Investment, která spravuje stadion v Edenu.

Nejdelší část strávil ve Slavii, přičemž v hlavě mu o chlup více utkvělo první angažmá na začátku devadesátých let. „Měli jsme tu skvělou éru za pana Korbela a trenérů Petržely a Jarabinského. To byly hodně příjemné roky, akorát jsme v nich nedosáhli na první místo. Dařilo se i mně, v sezoně 92/93 jsem dal 24 branek,

začínal jsem v reprezentaci,“ vypočítává.

Přestože býval postrachem obran, na korunu krále střelců české ligy nikdy nedosáhl. I když ve zmíněném ročníku mu primát utekl o fous – tehdejší nejlepší kanonýr Peter Dubovský nasázel rovných 25 gólů. Rok poté putoval Kuka do německé bundesligy, sáhl po něm Kaiserslautern. „To bylo vynikající období, hráli jsme Evropské poháry, pravidelně bojovali o špičku tabulky, byly to úspěšné sezony. Ale strašně silné to pro mě bylo hlavně po společenské stránce, byla obrovská změna nehrát před pár tisíci lidmi, ale před vyprodanými stadiony,“ popisuje angažmá u „Rudých dýblů“, s nimiž v roce 1996 vyhrál Německý pohár a o dva roky později se stal i ligovým šampionem.

Na Manchester neměl odvalu

V té době už patřil k pilířům reprezentace, která udělala díru do světa na EURO 96. „To byl především skvělý týmový úspěch, historický, vždyť pak už se nic podobného nepodařilo. Ale hodně rád vzpomínám na ty úplné začátky, když jsem měl možnost hrát s takovými pardály, jako byli Hašek, Chovanec nebo Skuhravý. V národáku jsem zažil spoustu krásných zápasů nejen s nimi, ale i s dalšími vynikajícími fotbalisty,“ připomíná.

Během anglického šampionátu přistála před Kuku senzační nabídka – chtěl ho Manchester United! „Teď po letech možná trochu lituji, že jsem do toho tehdy nešel, ale nevěřil jsem si. Byl jsem spokojený v Kaiserslau-

ternu, netoužil jsem po žádné změně. Tehdy jsem navíc dlouhodobě koketoval s Dortmundem a Bayernem Mnichov, ale přiznám se, že na Manchester jsem prostě neměl odvalu. Možná, že kdybych tam tenkrát šel s Karlem Poborským, tak bych asi souhlasil, ale jeho přestup tehdy ještě nebyl hotový. Škoda, minimálně bych se naučil dobře anglicky,“ usmívá se.

Za národák nasázel Kuka takřka třicet gólů. Ač se fanouškům jako první nejspíš vybaví branka Rusku na legendárním EURO, on sám si asi nejvíce cení gólů do sítě Skotska z června 1999 na Letné. „Šel jsem tam z lavičky a krásným gólem srovnal na 2:2, pak jsme to otočili a postoupili na EURO. Vybavují se mi i ty následné mohutné oslavy,“ přiznává.

Ředitel, manažer, agent

V roce 2005 pověsil Pavel Kuka kopačky na hřebík, fotbalový „důchod“ si však dlouho neužil. Nastoupil na pozici sportovního ředitele v Příbrami. „Pan Starka měl tehdy nějaké zdravotní potíže, tak jsem mu to pomáhal dělat. Po půl roce se ale uzdravil, takže nemělo smysl, abych tam byl dál. I když to bylo jenom pár měsíců, bylo to velmi příjemné období

Jednou z činností Pavla Kuky je zajistit...

... aby přišli lidé na stadion Slavie.

a navíc velká zkušenost. Nahlédl jsem na fotbal z jiné strany," prozrazuje.

I další Kukovy kroky se držely fotbalové cesty – tentokrát se stal hráčským agentem. „Po Příbrami jsem dva roky dělal v agentuře pana Pasky a fotbal poznal zase z dalšího směru. Dostal jsem se tam ke krásným věcem, jako byl například přestup Honzy Šimůnka do Wolfsburgu nebo spousta jednání v Německu. Zkrátka další obrovská zkušenost, další úhel pohledu," vysvětluje.

Další zkušenost, tentokrát ne tak pozitivní, udělal čtyřiaosmdesátinásobný reprezentant ve Viktorii Žižkov, kde zaujal pozici sportovního ředitele. „Měl jsem na starosti hlavně vybudování kvalitní základny mládeže, kterou Žižkov neměl. S vedením jsme si řekli, že to bude běh na dlouhou trať, že výsledek bude vidět za několik let. Ovšem po třech měsících jim najednou asi došla trpělivost a já musel skončit," krčí rameny.

Po několikaměsíční odmlce se jméno Kuka opět objevilo v médiích v souvislosti s pozicí ředitele. Tentokrát společnosti Eden Sport Investment, která spravuje stadion Slavie.

„Mám na starosti marketing, ticketing, catering a tak dále," nastiňuje muž, jehož nynější džob není poprvé v jeho kariéře bezprostředně spjat s fotbalem. „Fotbal by mě asi bavil víc, ale i tohle mám rád. Uvidíme, kam se to časem posune," přemítá.

A kam povedou další kroky někdejší ikony slávistických fans? Jistě je, že trenérina to v nejbližší době nebude. „Hrozně moc mě to láká, ale časově to absolutně není možné. Mám manželku a dvě malé děti, kterým se chci věnovat. Časem možná, ale zatím to neřeším," prozrazuje Kuka, který doufá, že se český fotbal dostane z bahna, ve kterém podle něj ustrnul.

„Vadí mi, že český fotbal absolutně není o fotbale. Těch pár lidí, kteří to dělají dobře, jsou jen světlé výjimky. Nechci si brát do pusy nějaká silná slova, že bych dokázal fotbal povznést, ale poznal jsem ho ze všech stran a mám dostatek zkušeností. Kdyby mě v budoucnu oslovil někdo, kdo by to s fotbalem myslel dobře, šel bych do toho s maximálním nasazením," naznačuje mnohoznačně, k čemu by chtěl v budoucnu přispět. ■

INZERCE

Na novém stadionu v Edenu je jako doma...

... přestože si na něm nikdy nezahrál!

Druhý zleva (stojící) coby hráč.

LÁSKA JMÉNEM MOTORLET

FRANTIŠEK REICHL JE S TRADIČNÍM PRAŽSKÝM KLUBEM
SPOJEN TÉMĚŘ PADESÁT LET

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Pavel Slaviček, archiv SK Motorlet

Tohle spojení trvá už od srpna roku 1962. FRANTIŠEK REICHL prošel v Motorletu všemi pozicemi: za klub hrál, trénoval ho, teď v něm dělá funkcionáře. Už k němu prostě neodmyslitelně patří a nedávno tady oslavil své sedmdesátiny. „Byly to moje nejhezčí narozeniny, byl jsem dojatý. Motorlet je moje životní láska,“ říká Reichl, žijící legenda tohoto klubu, který toho s fotbalem spoustu zažil. „Jsem rád, že jsem mohl a můžu držet ruku na tepu Motorletu.“

Je pamětníkem doby, kdy hrál Motorlet první ligu. Sám si ji ale nikdy nezkusil. Během sezony 1963–64 byl sice v ligovém kádru, ale ze hry ho vyřadilo zranění. „Tohle období mě trochu nešťastně minulo. Na post stopera mi přitáhli velkého konkurenta, Honzu Hertla ze Sparty, který měl i reprezentační zkušenosti, tak jsem seděl. Navíc jsem si zlomil nohu, takže liga byla pro mě vyřčena,“ vzpomíná Reichl. „Bylo mi to líto. Sice jsme v lize uhráli jen sedm

bodů a sestoupili, ale mohl jsem si ji zkusit.“

I po letech si poměrně detailně vybavuje zážitky z té doby. Třeba když jako mladík přišel do Motorletu a rozklepaný naskočil do zápasu druhé ligy v Děčíně. „Zkušený spoluhráč Ota Hemele mi říkal: „Výhráli jsme los, já ti přihraju míč, hned mi ho dej zpátky.“ Byla to přihrávka na pět metrů, nic neřešila, ale já byl po ní úplně v klidu,“ usmívá se Reichl.

Má za sebou kariéru, kterou mu může hodně fotbalistů závidět. Přesto ne všichni z jeho okolí vědí, že býval výborným hráčem. „Před lety jsme hráli s Motorletem v Táboře a ve vzpomínkách tam byl napsaný výsledek ze druhé ligy. Já tam tenkrát

dával gól. Přišel za mnou jeden náš nejmenovaný hráč a strašně se divil, že jsem kopal druhou ligu. Od té doby nemluví o tom, že jsem někdy něco hrál, to je historie. Fotbal se hraje z týdne na týden. Jednou vyhraje a plácají vás po zádech, pak prohrajete a jste největší blbec. Jinak to nikdy nebude, padesát let zpátky si nikdo nepamatuje.“

Někdo ale přece jen ano. Reichl pořádá každý rok setkání s bývalými spoluhráči. „Naše řady už bohužel prořídly, starší kluci už zemřeli, navíc tenkrát nebyly tak široké kádry. Při těch setkáních si všechno přehráváme znovu. Třeba zájezd do Belgie v roce 1963, to bylo tenkrát něco, dostat možnost vyjet na Západ. My byli vykulení.“

KDO JE FRANTIŠEK REICHL

- Bývalý hráč a trenér Motorletu, který byl v kádru ligového týmu v sezoně 1963/64, jedna z legend klubu. Dnes dělá vedoucího divizního A-týmu.
- V kariéře hrál také za Duklu, Týn nad Vltavou, byl hrajícím trenérem v Jilovém a Košicích. Jako funkcionář působil také v Čechii Karlin a ve Viktorii Žižkov.
- Nedávno na Motorletu oslavil 70. narozeniny.

Jirka Pešek si koupil patery džíny, já jsem si tenkrát říkal, že móda džínů rychle přejde, ale nebyla to pravda, nakonec jsem si ty kalhoty kupoval právě od Jirky Peška,“ chechtá se.

Záchrana Panenky

Rád také vypráví o svém prvním setkání s Antonínem Panenkou, když proti Motorletu nastoupil za B-tým Bohemians. „Dal předtím ve dvou zápasech 10 gólů, tak nám trenér říkal, ať si na něj dáme velký pozor, že má číslo devět,“ vybavuje si. „Naši tvrdí hráči se na něj chystali, pěkně by mu naložili, ale já ho viděl, jak se rozvíjuje, přišel jsem do kabiny a řekl jsem jim, ať se na něj vyhodnou, že by ho zabili. On měl nohy jako já paže. Dodnes tvrdím, že jsem ho právě já zachránil pro český fotbal,“ culí se Reichl.

Úsměv je pro něj vůbec typický. Je stále dobře naladěný, dokázal by vyprávět hodiny. Na staré časy velmi rád vzpomíná, ale šedesátá léta prý nebyla úplně nejkrásnější dobou, jakou v Jinonicích prožil.

Ta přišla až po revoluci, kdy jako trenér dovedl ve dvojici se Zdeňkem Peclínovským tým z divize do třetí ligy. „Tohle bylo moje nejhezčí období. Měli jsme dobrý mančaft, všechno šlapalo.“

Přesto po úspěšné sezoně skončil. Byl sice zaměstnancem SK Motorlet, ale ve fotbale neměl žádnou funkci. „Jsem jenom tam, kde mě chtějí nebo potřebují.“

Fotbal šel dělat do Čechie Karlín, pak do Viktorie Žižkov. V roce 2003, kdy Motorlet poprvé od padesátých let spadl do přeboru, byl povolán zpět a neváhal. „Přes deset let o moje služby nebyl zájem, ale když ta nabídka přišla, vzal jsem ji rád,“ neskrývá Reichl.

Od posledního návratu do klubu si vede statistiku zápasů, je chodící kronikou a legendou Motorletu zároveň. „Hodně věcí jsem tady zažil, sáhnul jsem si na ně. Ale výraz legenda je příliš silný. Byli tady lepší hráči,“ říká skromně.

Třetí liga by pasovala

Na fotbale je dvakrát až třikrát týdně. Každý víkend pak jako vedoucí divizního áčka prožívá předzápasový adrenalin, aby bylo před výkopem všechno dokonale připravené. „Někdy si říkám, jestli už na to nejsem starý. Zatím nad tím mávám rukou. Ale stačí, když jednou zaslechnu, že už bych toho měl nechat, a položím to. Aby se mi někdo posmíval, co tam ještě dělám, to se mi nechce. Pokud někdo můj konec nadhodí, neurazím se. Jestli to bude za rok, dva nebo víc, to nevím. I tak bych ale na fotbal chodil dál jako divák,“ má jasno Reichl, jemuž dnes v hledištích chybí víc fanoušků. „Na Motorlet v dobách druhé ligy chodilo průměrně kolem

Na Motorletu zažil pan Reichl hodně věcí.

Na odchod z fotbalu zatím nemyslí.

dvou tisíc lidí. Diváci vás dovedou vyhecovat, to je velký motor.“

Nejen divácká kulisa se za ty roky, co je ve fotbale, změnila. „Dneska je hřiště pro 22 hráčů malé. To jsou samé osobní soubory, nechtěl bych ty zápasy pískat. Co se děje při rohu? Osm dvojic se tahá, všichni faulují. Dřív bylo o dost víc prostoru. Tak se jinak trénuje. My začínali s dvoufázovými tréninky, ale to jsme ještě nevěděli, co s tím. Ráno jsme hráli fotbalík na dvě brány, odpoledne jsme měli normální trénink. Fotbal je dneska jinde, takovému Bicanovi by se v dnešní době dávaly góly těžko. On byl rychlý, měl dobré vyražení, ale teď by po třech metrech narazil na dalšího hráče. Dřív se podle mě dávaly góly jednodušeji.“

Reichl může srovnávat. Prošel ve fotbale všechny role. „Když jste hráč, zvlášť dobrý, tak to máte nejednodušší, protože pořád něco jenom chcete: podmínky, kopačky, soustředění... Trenér už to má těžší, chce hráče, vsadí na fotbalistu, a buď to vyjde, nebo ne. No a funkcionář to má nejjednodušší. Všechno, co ostatní chtějí, musí sehnat,“ porovnává.

Teď je už jen v roli funkcionáře a Motorletu se vede dobře – hraje na špičce divize B a rád by útočil na postup, což je velké Reichlovo přání. „Rád bych viděl Motorlet ve třetí lize. Tahle soutěž by mi tady pasovala.“

INZERCE

UMÍME ZABEZPEČIT COKOLIV

H-S-P

Mechanické, elektronické a speciální zabezpečení

www.h-s-p.cz

MEGAPROJEKT PRO NEJMENŠÍ

Loňský turnaj přilákal pětadvacet školních týmů.

TURNAJ I. A II. TŘÍD ZŠ SE PO ÚSPĚCHU PRVNÍHO ROČNÍKU ROZŠÍRUJE – PŘIPRAVEN JE SYSTÉM PRO 96 TÝMŮ

TEXT: Lukáš Vrkoč / FOTO: Pavel Slaviček

Základní škola Hostýnská v minulém roce opanovala turnaj I. a II. tříd základních škol pořádaný Pražským fotbalovým svazem. A celý projekt měl takový úspěch, že by byl hřích v něm nepokračovat. V termínu leden – únor 2012 se uskuteční druhý ročník soutěže, v níž by žádná základní škola neměla chybět! A pro pražské kluby se naskýtá nebývalá příležitost ulovit posily do kategorie přípravek...

Šance pro nejmenší. To je základní motto projektu, který má do fotbalového prostředí nalákat děti netknuté organizovanou zábavou a sportem. „Vzhledem k tomu, že první ročník byl zcela jednoznačně hodnocený jako pozitivní a zástupci škol, které se zúčastnily, se bez ohledu na výsledek ptali, kdy bude další, rozhodli jsme se organizovat turnaj znovu,“ říká profesionální trenér mládeže PFS Mgr. Zdeněk Srba, který má celou akci na starost. „Opět se ale neobejdeme bez pomoci Asociace školních sportovních klubů, protože se sami do škol těžko dostáváme. Podobně jako v letošním roce bude styčnou osobou paní Černohorská,“ dodává.

Pozitivní ohlasy a zvýšený zájem přiměly představitele svazu rozšířit počet účastníků. „V tuto chvíli máme připravenou osnovu pro 96 týmů! A doufáme, že díky spolupráci s paní Černohorskou se nám podaří dostat informace o turnaji až k učitelům tělocviku a následně k učitelkám na prvním stupni, které tým složí. Z loňského ročníku víme, že na některých školách skončily materiály o turnaji u hospodářek a v ředitelnách, a tomu by-

chom se v letošním roce rádi vyhnuli.“ Přitom zrovna podobný projekt je ideální šancí, jak zapojit nejmenší do kolektivního sportu. „Chceme, aby se alespoň informace o našem turnaji dostala ke všem!“

Dostat do kvalifikačních kol skoro stovku týmů by podle profesionálního kouče mládeže PFS nemusel být s výše zmíněnou pomocí problém, tím spíše, že jednotlivé týmy mohou být smíšené a že se starší ročníky

na většině pražských škol účastní turnaje podporovaného společností McDonalds. „Důležité je, aby ale turnaj oslovil děti, protože ve většině případů jde o jejich první kontakt se sportovní disciplínou. Zároveň zdůrazňuji, že jde o akci, která je nabízena rovnoměrně jak klukům, tak holčákům,“ upozorňuje Zdeněk Srba s tím, že jde o neopakovatelnou příležitost pro kluby, jak sehnat hráče do družstev přípravky, tedy nejžádanější kategorie.

Odměnou za účast jsou pochopitelně poháry pro nejlepší týmy za umístění, jimiž se škola může posléze chlubit, nicméně ještě zajímavějším zpestřením je fakt, že medaili za účast obdrží každý hráč. „Je opravdu zážitek vidět šťastné děti s medailí na krku, i když třeba nevyhrály ani zápas. I v tom je smysl celé akce,“ usmívá se Srba a věří, že druhý ročník bude mít podobně pozitivní ohlas jako ten premiérový. Tak neváhejte a kontaktujte Pražský fotbalový svaz, ať jste zástupcem škol nebo klubů... ■

Poháry si odnesou jen ti nejlepší, medaili ale dostane každý účastník.

SYSTÉM TURNAJE

ZÁKLADNÍ KOLO:

12 skupin / 8 týmů – 2 postupující

SEMIFINÁLE:

3 skupiny / 8 týmů – 3 postupující

FINÁLE:

9 účastníků – vítěz pro rok 2012

ALEXANDRIA

cestovní
kancelář

Modré nebe k Vaším nohám

se speciálními slevami
5 % | 9 % | 14 %
pro členy a příznivce klubů
Pražského fotbalového svazu

*na rekreační pobyty v Bulharsku, Řecku, na Kypru, v Turecku,
Španělsku, Itálii, Egyptě, na Maltě a v Chorvatsku*

Pro uplatnění slev a další
informace navštivte naše
pražské pobočky na uvedených
adresách nebo nás kontaktujte
telefonicky či e-mailem

ALEXANDRIA
Vodičkova 25, 110 00 Praha 1
Tel.: 221 592 592 Fax: 221 592 593
E-mail: vodickova@alexandria.cz

ALEXANDRIA
Španělská 2, 120 00 Praha 2
Tel.: 221 466 466 Fax: 222 251 602
E-mail: info@alexandria.cz

ALEXANDRIA
Galerie Fénix (otevřeno denně)
Freyova 945/35 190 00 Praha 9
Tel.: 211 138 591 Fax: 211 138 595
E-mail: vysocany@alexandria.cz

Historie dubečského klubu se začala psát v roce 1929.

ČEKÁNÍ NA HORVÁTHA

ČECHIE DUBEČ SÁZÍ NA MLÁDEŽ A SPOLÉHÁ NA POMOC LIDÍ

TEXT: René Machálek - editor agentury Mediafax / FOTO: Ondřej Hanuš

V historických kronikách fotbalového klubu z Dubče se uvádí, že zlaté časy klub prožíval v osmdesátých letech minulého století. To se na dva roky podíval do pražské I. A třídy a navíc pracoval na úpravách hřiště. Jenže současnost klubu je ještě lepší. I. A třídu hraje již sedm let a areál klubu se také mění jen k lepšímu.

Historie klubu se ale začala psát v roce 1929, o rok později pak mužstvo hrálo čtvrtou třídu Středočeské fotbalové župy. Úvodní zápas pak odehráli proti Dolním Měcholupům a těšilo se z výhry 3:1. Klub si v té době na činnost vydělával pořádáním zábav, pomáhaly mu příspěvky od fanoušků, na údržbě se podíleli ve formě brigád členové oddílu i příznivci. Mnoho z těchto věcí funguje v klubu dodnes. Nejznámější postavou klubu je Jaroslav Kraus, jenž během kariéry kopal ve Viktorii Žižkov a třikrát reprezentoval i Československo.

Důležitým momentem v historii klubu je určitě rok 2003, kdy v květnu došlo ke sloučení se slavnou Čechií Karlín. Tento klub stížený povodněmi v r. 2002 nejprve pod svojí hlavičkou odehrál v Dubči půl sezony a nakonec došlo k fúzi obou klubů. „Nikdo nevěděl, co Čechie bude chtít. Ale domluvili jsme se na všem bez problémů, hodně nám to pomohlo, měli jsme dost kvalitní tým,“ vzpomíná na námluvy

s vedením karlínského fotbalového oddílu (pp. František Reichl, Přemysl Renský a Karel Pacovský) předseda TJ Josef Vlasák. I v karlínském celku působily slavné osobnosti, které měly zkušenosti s reprezentací jako třeba Jaroslav Vlček, Emil Paulin, Jan Paulin, František Pelcner a Ladislav Mráz. Na trenérské lavičce byl mj. i Antonín Puč, účastník finále MS 1934 v Římě.

Nejvyšší soutěží, kterou si v Dubči zahráli, je dosud pražská I. A třída. V ní působí tamní TJ Čechie i v současnosti. „Jsme v A třídě sedm let. Samozřejmě bychom se třeba rádi posunuli jednou i do přeboru, ale tam je to finančně o něčem jiném. My se snažíme vylepšovat areál a taky pracujeme s mládeží. V dětech vidíme největší budoucnost klubu. A když budeme úspěšní, tak tam budou i úspory směrem k prvnímu týmu mužů. Do pěti let bychom chtěli mít v týmu první odchovance,“ plánuje Vlasák.

Žádný talent nezašlápnou

Ten v klubu působí dvacet let, nastupoval v Dubči jako hráč, následně tam fungoval jako trenér mládeže i dospělých a teď je šéfem TJ. „Jsem rád, že se nám hlásí další a další děti. Sázíme na kvalitu trenérů, bez té by to nešlo. Chceme, ať to děti baví. Když měl ale mládežník šanci odejít do vyšší soutěže, tak jsme ho vždycky pustili na hostování. Žádný talent jsme tady nezašlápli,“ dodává s tím, že na práci s mládeží zapracoval v Dubči pan Kožíšek. „Ten položil základ a dal tomu hlavu a patu. Materiálním vybavením nám zase v posledních letech hodně pomohl pan Kotval.“

Oporu by fotbalisté v Dubči měli mít i v tamním zastupitelstvu, kam byl zvolen Pavel Horváth, špilmachr úřadujících českých mistrů z Plzně. „Žádnou protekci nemáme, o tom to není,“ smějí se šéfové dubečského fotbalu. Jinak ale zkušeného fotbalistu chválí. „Hraje se tu turnaj minicupů

O pohár starosty MČ Praha-Dubeč a Pavel Horváth je jeho tvář. Přijde vždycky. Je to fantastický člověk. Kdo koliv ho požádá, s tím se vyfotí, odpoví na otázku. Je úplně v pohodě,“ chválí záložníka v Dubči.

„Když se před lety do Dubče přistěhoval, tak se přišel zeptat, zda se může u nás na hřišti s kamarády proběhnout. Tak jsme ho sem pochopitelně pustili. I kdyby si tu kopnul, až by skončil s fotbalem na nejvyšší úrovni, jen třikrát za rok, tak by to fotbal ohromně zpopularizovalo,“ mají jasno Dubečtí.

Růžička gól nedostal

V Dubči si ale zahrála fotbal i celá řada dalších známých jmen. „Kopal tu třeba výběr TV Nova proti Internacionálům nebo si tu zahráli hokejisté Slavie. Vládá Růžička jednou chytil a udržel nulu. Podruhé už zápas koučoval,“ prozrazuje Josef Říha, tajemník Čechie Dubeč. „Soutěžní zápas o body tady hrál třeba s Chabry Ladislav Vízek nebo Jiří Rosický,“ doplňuje a s pýchou dodává, že Čechie Dubeč vyhrála 3:1 v minulé sezoně na půdě chaberského celku, který měl kromě Patrika Bergera všechny ostatní hvězdy včetně Vladimíra Šmírcra k dispozici. „To bylo velké vítězství. Škoda, že Šmírcer nepřijel na jaře sem k nám,“ dodává. Největší návštěvu ale mají v Dubči zaznamenanu u zápasu s Běchovicemi, kdy do hlediště zavítalo na osm stovek fanoušků. Na starou gardu Sparty jich přišlo tak o stovku méně. „Rádi bychom, aby si lidé v Dubči vzali fotbal za svůj. Každý, kdo k nám přijde, je tady vítán,“ láká všechny k návštěvě fotbalu. ■

TJ ČECHIE DUBEČ

ROK ZALOŽENÍ: 1929

VÝVOJ NÁZVU KLUBU: SK Viktorie Dubeč, TJ Sokol Dubeč, TJ Dubeč, TJ Čechie Dubeč

ÚSPĚCHY: klub působil nejvýše v pražské první A třídě

SOUČASNOST: I. A třída, skupina A

POČET TÝMŮ: dva týmy mužů („A“ – I. A třída – skupina A, „B“ – II. třída), čtyři mládežnické týmy – starší příprava a mladší příprava, starší a mladší žáci + dva kroužky mini

VLASTNÍ HŘIŠTĚ, TO JE VELKÁ VÝHRA!

Hřiště bylo kdysi do kopce. Dnes?
Ani náhodou!

Parádní pažit zdobí hřiště Čechie Dubeč v útulném areálu klubu z pražské I. A třídy. Klub na něm hraje od roku 1934. Jinak je ale v areálu na každém kroku znát, že se o trávník v Dubči starají a hýčkají si ho. Nemají ani jinou možnost, při současném vytížení, kdy má klub kromě dospělých ještě řadu mládežnických celků, dostává hřiště zabrat.

Původní hřiště, na které si vzpomenou už jen pamětníci, mělo jednu velkou zvláštnost. Rozdíl mezi nejvyšším a nejnižším bodem činil podle záznamů 3,9 metru. „Ale na kterou bránu to tehdy našemu týmu šlo líp, to vám neřeknu. Nikdo ze současného vedení tady v té době nebyl,“ usmívá se šéf fotbalového oddílu Josef Čibera.

S ničím podobným už se ale nyní v Dubči nesetkáte. K prvním zásadním úpravám hřiště došlo během sedmdesátých a osmdesátých let, kdy všemu velel Jaroslav Dohnálek, dlouholetý člen a předseda klubového výboru. „Za něj se vybudovaly kabiny, areál se tak nějak dostal do dnešní podoby. My se to snažíme všechno vylepšovat,“ doplňuje předseda TJ

Dubeč Josef Vlasák. „Daří se nám za pomoci paní Skalové zpracovávat žádosti o přidělení finančních prostředků v rámci grantové politiky Magistrátu hlavního města Prahy a díky tomu můžeme dělat řadu věcí. Vybudovali jsme u hřiště nové oplocení, topení, sprchy, plynofikaci, sociální zařízení,“ říká s pýchou. „S financováním provozu areálu nám pomáhá grantový program MČ Praha-Dubeč a starosta pan Tošil se o naši práci, zejména s mládeží, zajímá.“

A zapravdu mu dává třeba i současný trenér A týmu Vladimír Slavíček. Ten v klubu rok a půl nepůsobil a po svém návratu si stav areálu moc pochvaloval. „Starají se tu o hřiště perfektně. Lidem na tom záleží. Pomáhají a přitom nejsou třeba ani členy oddílu. Stejně přiloží ruku k dílu. Lidi jsou tu do toho zařazení,“ prohlašuje. „Udělal se tu pořádný kus práce.“

Do budoucna mají ale v Dubči plán. Směrem na Běchovice jsou totiž volné prostory. Vyrosla by na nich víceúčelová hala i pro ostatní sportovce, a pokud by vše klaplo, tak i dvě hřiště – jedno s přírodní travou a druhé s umělou. „Na současné přírodní trávě bychom určitě nechali hrát děti,“ upozorňuje Vlasák.

Jednou už prý klub oslovili developéři. „Slibovali nám nový areál a na místě současného hřiště, které nyní patří TJ Čechie Dubeč, by vyrostly sedmipatrové domy. Odmítli jsme. Jsme tady doma, ale tam bychom byli v pronájmu. Tohle je určitě naše velké vítězství,“ doplňuje Vlasák, ale je znát, že projektu s novým hřištěm by se nebránil. Je to pochopitelné. Dá se totiž čekat, že vzhledem k rozrůstání

Klub se dříve jmenoval Sokol
a přátelsky hrál i v hokeji.

obce půjde nahoru i počet malých fotbalistů. „Už takhle je tu dost cvrkot. Zrušili jsme kvůli tomu rekreačky. Sice z toho byly nějaké peníze, ale takhle jsme zase trochu ulevili našemu hřišti. Snažíme se do té naší trávy investovat, aby byla co nejlepší,“ doplňuje tajemník Josef Říha.

Klub navíc šetří, kde se dá. Do současnosti si třeba v Dubči pochvalují počín někdejšího předsedy JUDr. Pa-

lase, který nechal vyvrtat studnu, a klub dnes šetří za vodu na zalévání hřiště. „Dnes je zkrátka taková doba. Práce výboru je o tom, že se z osmdesáti procent staráte o majetek a těch dvacet procent je fotbal, který nás baví, ale jinak to nejde,“ naznačuje strategii TJ Čechie Dubeč její předseda Josef Vlasák. Při pohledu na areál je ale každému jasné, že se to vyplácí. ■

STADION TJ ČECHIE DUBEČ

ADRESA: Městská 444, Praha 10-Dubeč, 107 00

DOPRAVNÍ SPOJENÍ:

od metra trasy A, zastávka Skalka, autobusem 111 a 329 do zastávky Za Pavilonem, odtud asi pět minut pěšky ulicí Za pavilonem. Od metra trasy C, zastávka Háje, autobusem 240 do zastávky Za Pavilonem a od-

tud asi pět minut pěšky ulicí Za pavilonem. Od metra trasy B, zastávka Černý Most, autobusem 240 do zastávky Škola Dubeč, dál asi pět minut pěšky ulicí Městská

POČET HŘIŠŤ V AREÁLU: jedno s travnatým povrchem

KAPACITA: maximální návštěva na zápase byla 800 lidí

GURU „LÉTAJÍCÍCH“ FOTBALISTŮ

JAROSLAV BÍRO Z FC PŘEDNÍ KOPANINA PRACUJE JAKO NÁKUPNÍ
MANAŽER POZEMNÍCH SLUŽEB U ČSA

TEXT: Štěpán Šimůnek / FOTO: Ondřej Hanuš

Přestože už takřka dvacet let pracuje v jedné firmě, na stereotyp si rozhodně nářikat nemůže. Nejen proto, že se útočník Přední Kopaniny JAROSLAV BÍRO v rámci služebních cest podíval do spousty zemí, šest let žil v Rusku a má mnoho kamarádů z řad známých fotbalistů. Ti se na něj teď obracejí, když potřebují zajistit vhodný let. Bíro je tak jakýmsi guru „létajících“ sportovců.

Nákupní manažer handlingových smluv – tak se oficiálně nazývá funkce, kterou u Českých aerolinií zastává. Jinak řečeno, na starosti má zabezpečení pozemních služeb. „Zabýváme se zajištěním odbavení letadla od A do Z. To znamená, že dohadujeme podmínky, za jakých nám na daném letišti odbaví cestující, zavazadla, v zimě řešíme třeba i odmrazení letadla atd.“ vysvětluje Bíro.

V praxi jde o to, aby všechno klapalo. „Letadlo musí být za co nejméně minut otočené, cestující by vůbec neměli poznat, že se něco takového řeší,“ dodává s tím, že občas má „na triku“ i různé technické a praktické detaily. „Nesmí nastat žádná chyba v naložení, takže standardně nesmlouvávanou činností je i vyvážení letadla. Nebo když je třeba mlha, musíme se o cestující postarat nebo jim přesunout letenku na jiný termín a tak dále,“ vypočítává další povinnosti.

Od Rigy po Káhiru

Jaroslav Bíro měl k letadlům blízko od mala, jeho tatínek byl totiž letecký mechanik. „Také dělal v ČSA, byl tu snad 35 let. Já nastoupil už po maturitě v roce 1992, takže jsem zatím na devatenácti,“ poukazuje na svou věrnost firmě. Během té doby zastával bezpočet funkcí. „Prošel jsem

všechny možné sekce, divize a oddělení, což je pro tuhle profesi výhoda. Je dobré, když víte od každého něco,“ tvrdí s tím, že díky rokům praxe pronikl i do technických tajů letadel. „Základní znalosti mám. Ale že bych věděl, kolik má které letadlo šroubů, to ne,“ směje se.

Funkce nákupního manažera handlingových smluv je jakýmsi mixem práce v kanceláři a cestování. „Je v tom hodně administrativy, nicméně pokud je to nutné, létám i na služební cesty. Naposledy jsem byl v Rize, předtím v Káhiře, takže ta práce rozhodně není stereotypní. Letos jsem byl v zahraničí osmkrát, takže v průměru se pracovně za hranice podívám tak jednou za měsíc,“ prozrazuje.

V zahraničí uplatnil Bíro i své jazykové schopnosti. „Většinu věcí řeším anglicky, ale vzhledem k tomu, že ČSA se poslední dobou orientuje hodně na Východ, tak často komunikuji i rus-

ky. Ruština mi problém nedělá, šest let jsem v Rusku žil, takže se domluvíme plynule,“ dostává se k podstatné kapitole své profesní kariéry.

Historky s fotbalisty? Nepublikovatelné

V roce 2000 dostal možnost vyrazit hájit zájmy svého zaměstnavatele na tzv. dlouhodobou pracovní cestu. Do Ruska. „Tři roky v Moskvě a hned poté tři roky v Petrohradě. Žilo se tam v pohodě. Každý začátek je těžký, ale měl jsem výhodu v tom, že jsem starší ročník, který ještě maturoval z ruštiny, takže jsem se domluvil. Během měsíce jsem se adaptoval a rád na to vzpomínám,“ popisuje. Ve svém tehdejší „rajonu“ si dokonce našel i řadu známých. „Ač to zní takřka neuvěřitelně, udělal jsem si tam kamarády na život a na smrt. Rusové mají specifickou pověst, je těžké se k nim dostat, ne každého přijmou. Ale pokud se vám to povede, jsou ohromně otevření, poznáte tu jejich pověstnou velkou náruč,“ prozrazuje.

Ovšem přátele Bíro našel nejen v řadách Rusů, ale i v početné kolonii českých a slovenských sportovců, zejména fotbalistů. „Byl jsem tam v době, kdy začínal boom příchodu našich sportovců do Ruska. První vlašťovkou byl slovenský fotbalista Marek Holý, který přestoupil do CSKA. Z čes-

Profese Jaroslava Bíra je spojena s létáním.

Ted' má sídlo v Ruzyni, ale pracoval i v Rusku.

JAROSLAV BÍRO

VĚK: 37

PROFESE: manažer

KLUB: FC Přední Kopanina

POZICE: útočník

kých hráčů pak nejdřív Erich Brabec s Martinem Hyským a pak se to začalo rychle nabízet. V Petrohradě to bylo umocněné tím, že tam trénoval Vlastimil Petržela se svým československým komandem,“ připomíná.

Bíro se se známými hráči postupně seznamoval, pomáhal jim zajišťovat letecké spoje a oni mu na oplátku sháněli vstupenky na zápasy. „Býval jsem častým návštěvníkem domácích zápasů CSKA a Dynamo, poté i Zenitu Petrohrad. Když jsem měl o víkendu čas, na zápase jsem nechyběl,“ vzpomíná. Dodnes je prý v kontaktu s naprostou většinou „ruských“ legionářů. „Vídáme se s Jirkou Jarošíkem, Martinem Haškem, který je mimochodem stále členem FC Přední Kopanina, Kamilem Čontofalským, Pavlem Marešem nebo třeba Lukášem Hartigem. Mimo fotbal například s Dušanem Salfickým nebo Jánem Lašákem,“ vypočítává

s tím, že mu život v Rusku zpestřovaly i různé vtipné situace, které se sportovci zažívali. „Jenže historky s fotbaly nebo hokejisty bohužel rozhodně nejsou publikovatelné,“ chechtá se.

Málo času na rodinu

Zmínění hráči se – stejně jako Bíro – vi spoluhráči z Kopaniny – na něj teď občas obrací, když potřebují někde letět. „Pomůžu jim třeba sehnat spoj, postarat se o různé praktické věci, někdy i zajistit drobné cestovatelské výhody,“ popisuje výhody své práce, které oceňují zejména jeho kamarádi.

Džob útočníka, který většinu kariéry strávil v Sokolu Bílá Hora a po návratu z Ruska se upsal Přední Kopanině, má však i svá negativa. Ta tkví v časové náročnosti. „Dokud jsem neměl děcko, nebylo tak složité věnovat se rodině, fotbalu a koníčkům. Ted'

je to horší. Navíc do toho občas hraju basketbal za TJ ČSA, takže bohužel nejvíc bita je na tom rodina,“ přiznává. A nevádí manželce, že na ni a pětiletého syna Šimona nemá tolik času? „No, výraz vadí je ještě hodně slušný. Kdybych měl ještě nějakého dalšího koníčka, třeba atletiku nebo biatlon, kterým jsem se věnoval dřív, asi by ji klepla pepka,“ směje se.

Měnit však (zatím) nic nehodlá. „Víkendy mívám volné, takže na rodinu si čas určitě najdu.“ Stejně jako na fotbal, kterému se může intenzivněji věnovat právě i díky pobytu v Rusku. „Vzhledem k tomu, že jsem tam fotbal nehrál, nebo alespoň ne tolik, se mi tělo miň opotřebovalo. Po návratu jsem si sice prodělal velkou operaci kolena, utrhly se mi vazy, ale teď jsem na tom fyzicky dobře. Myslím, že na téhle úrovni, tedy v I. A třídě, ještě pár let hrát zvládnou,“ zakončuje. ■

Jaroslav pamatuje mnoho historek s českými sportovci, ale jsou nepublikovatelné.

CO DĚLAJÍ HRÁČI FC PK B MIMO TRÁVNÍK

Brankáři:

Petr Pavelka	elektrikář
Jiří Švarc	bankéř

Obránci:

Tomáš Cigánek	manažer
Jan Dvořák	operátor DTP
Jiří Leubner	živnostník
Martin Holeček	student gymnázia
Jaroslav Žáček	mistr v provozu
Martin Škočdopole	stevard
Pavel Josefus	geodet
Čestmír Odstrčil	malíř

Záložníci:

Jan Makal	obchod/ media zástupce
Martin Stára	prodejce
Martin Pecka	daňový poradce
Michal Dostál	product manažer
František Truhlář	student
David Průša	student

Útočníci:

Michal Rákosník	obchodní referent
Jiří Pala	referent tech. podpory
Stanislav Trojan	podnikatel
Jaroslav Bíro	manažer

Nácvik může proběhnout s figurínami i se živými hráči.

STANDARDNÍ SITUACE

PŘÍPRAVA S PRAŽSKÝM FOTBALOVÝM SPECIALEM

TEXT: Radim Trusina / FOTO: Pavel Slavíček

V novém seriálu měsíčníku PFSpeciál se na této dvoustraně pravidelně řeší základní témata, která by měla zajímat trenéry v klubech na všech výkonnostních úrovních. Po správné rozcvičce a týdenním tréninkovém mikrocyklu se další otázky týkají standardních situací. Odpovídá na ně JIŘÍ FORMÁNEK (na snímku), trenér divizního Vyšehradu a provozovatel stránek www.trenink.com.

Proč by měl fotbalový tým trénovat standardní situace?

Protože standardky jsou součástí každého utkání a často rozhodují o úspěchu či neúspěchu, o bodovém zisku. Jedna dobře zahraná standardní situace může rozhodnout o celoročním snažení celého mužstva, hráčů, realizačního týmu a funkcionářů klubu. Ze standardních situací padá přibližně 30 až 40 procent všech branek. Zjednodušeně lze říci, že každá třetí branka padne ze standardní situace, a to stojí nejen za zamyšlení, ale i za časový prostor v tréninkovém procesu. Pokud chcete být gólově efektivní při jejich zahrávání, pak je třeba zaměřit se především na rohové kopy, volné kopy a pokutové kopy, což jsou situace, po kterých padá nejvíce gólů.

Jak velká pozornost by se měla standardkám v tréninku věnovat?

Podle mého názoru by se nácviku a zdokonalování řešení standardních situací měla věnovat odpovídající pozornost na každé výkonnostní i (téměř

každé) věkové úrovni. Pokud se trenéři na nižších výkonnostních stupních odhodlají k jejich nácviku, tak často svoji pozornost upřou pouze na řešení z pohledu útočícího týmu, zapomenout by však neměli ani na roli bránícího týmu. Standardní situací také nerozumíme pouze volné přímé kopy nebo rohové kopy. Výhodu proti soupeři lze získat při vzhazování, při rychlé rozehrávce nebo zahájení hry ze středového kruhu a kopu od branky. K nácviku pokutových kopů často dochází před pohárovým utkáním. Nepřímé volné kopy přímo nabízejí možnost nacvičit nějaký „signál“.

Které věkové kategorie by se měly věnovat nácviku standardních situací?

Nejmladší věkové kategorie by nácvik měly zcela vynechat a soustředit se na, pro tuto věkovou kategorii, důležitější činnosti. Obecně platí zásada, že o čím starší kategorii se jedná, tím větší prostor by standardní situace měly v tréninkovém procesu dostat.

Jakým stylem by se vlastně měly útočné varianty trénovat a zkoušet?

Pokud chcete zařadit do tréninkového procesu nácvik standardních situací, pak první věc, kterou musíte udělat, je přesvědčit hráče, že jejich nácvik bude pro ně a celý tým přínosem. Že může pomoci například rozhodnout remízové utkání. Poté je třeba rozhodnout, kolik hráčů bude do konkrétní situace zapojeno, kdo ji bude zahrávat, kdo se ji bude pokoušet zakončit, kteří hráči naopak budou reagovat na případné neúspěšné provedení. Podle toho, jak své hráče znáte, vyberete exekutory pro jednotlivé typy standardek, nikdy však pouze jednoho pro jednu situaci. Hráči musí být při zahrávání zastupitelní, a to z důvodu zranění nebo střídání. Hráčům potom musíte vysvětlit, nakreslit a případně také předvést, co po nich při zahrávání daných situací požadujete. Nechte se odradit počtem neúspěšných pokusů a neustále vysvětľujte a opra-

vujte. Nácvik je nekonečným maratónem, povoleným dopingem pak každá vstřelená branka v utkání.

Mají si exekutoři nejdřív zkoušet kopat míč do volného a určeného prostoru, nebo rovnou s nabíhajícími hráči?

Pokud s nácvikem teprve začínáte, tak je vhodné prvotní nácvik provádět pouze přímými exekutory. Bez obránců, bez nabíhajících fotbalistů. Hráči musí přesně vědět, kde je prostor, kam má míč směřovat a kam chcete, aby ho zahrávali. Pak následuje nácvik zahrávání standardních situací včetně nabíhajících, tedy útočících hráčů. Ve chvíli, kdy bez obránců dosáhnete určité úspěšnosti zakončení, přijdou na řadu bránící hráči, které lze postupně přidávat.

Kdy zařadit obránce rovnou? Mají bránit naplno?

Pokud se neučíte novou standardní situací, tak by součástí nácviku měli být i bránící hráči. Intenzitu bránění samozřejmě můžeme měnit. Mnohem důležitější než intenzita bránění je, aby bránící hráči byli při bránění v takovém postavení jako soupeř, na kterého se tým připravuje.

Účelem je, aby si hráči při standardních věřili, že se prosadí, nebo se hlavně naučili nabíhat automaticky do určených prostorů?

Pokud do předzápasového tréninku zařazujeme nácvik standardních situací, tak hráči už musí vědět, do jakých prostorů mají nabíhat, takže cílem je

Standardky chtě nechtě rozhodují zápasy.

prosadit se proti hráčům, kteří modelově brání stejně jako soupeř, který váš tým čeká o víkendu.

Existují nějaká obecná pravidla, co by měli hráči při útočných modelech dodržet?

Hráči musí věřit tomu, že se mohou ze standardní situace prosadit. Hráče, který tomu nevěří, je lepší do exekuce nezapojovat. Po hráčích požadujeme koncentraci, klidně s upozorněním na statistiku v kolika procentech o výsledku utkání rozhoduje dobře zahraná standardka. Právě proto, že se jedná o tyto situace, hráči musí vědět, jak je mají vyřešit. Neměli by spoléhat na náhodu, nebo že to „nějak dopadne“. Překvapivé řešení nebo improvizace není prohrěškem proti tomuto pravidlu, ale hráči musí mít jistotu, že mohou ke standardnímu řešení sáhnout, když jim obrazně řečeno poteče do bot.

Co signály? Ty jsou ve fotbale také důležité a diváci se na ně těší...

Určitě jsou důležité, ale pro jejich zahrávání potřebujete hráče, kteří jsou ochotní a schopní sehrát potřebné „divadlo“. Troška herectví od vlastních hráčů, kteří přelstí soupeře, vám hodně pomůže. Nemyslím si, že v případě „signálů“ je důležitá kvantita, ale především kvalita jednoho, dvou nebo tří signálů.

Mluvil jste o tom, že se často zapomíná na obranné standardní situace. Jak by se měly trénovat?

Celý tým, jeho jednotliví hráči,

musí znát své postavení, to jestli brání soupeře osobně, nebo pouze prostor při jednotlivých typech standardních situací protivníka. V přípravě je třeba upozornit na nebezpečné hráče soupeře, stejně jako na typické způsoby rozehrání. Hráči by si toto postavení měli vyzkoušet prakticky na hrací ploše, i proto, aby si uvědomili postavení ostatních spoluhráčů. Není to však třeba provádět v každém týdenním mikrocyklu. Záleží na tom, zda kádr, a především základní jednáctka, je stabilizovaná. Pokud není, pak je třeba si osvěžit chování hráčů při bránění.

V jaké fázi tréninkového mikrocyklu by trenéři vlastně měli k nácviku standardek přistoupit?

Pokud dochází k nácviku nové standardní situace, tak to může být v libovolném dnu týdenního mikrocyklu. Když ale nedochází k nácviku nových věcí, tak se jim věnujeme v předzápasové tréninkové jednotce, obvykle tak na 10 až 15 minut.

Měli by mít jednotliví hráči jasné dané úlohy, které se nemění, ať už jde o útočné nebo obranné standardní situace?

Ano, jsem v tomto případě zastáncem jistého stereotypu. V průběhu své trenérské kariéry jsem se naučil být trpělivým, takže role a postavení hráčů neměním po prvním nepovedeném utkání, kdy se hráči neprosadí. Uměním je rozpoznat, kdy je potřeba zasáhnout.

Ukázková standardní situace v praxi.

I podobné situace je nutné předvídat.

FOTO MĚSÍCE

TO JE (ZBYTEČNÝ) SKLUZÍ!

Marná snaha borce z SK Třeboradice získat míč. Tým FC Zličín jednoznačně přešel domácí třemi góly v prvním poločase a jeho hráči se dokázali vyhnout i podobným skluzům.

FOCENO: během utkání přeboru Třeboradice – Zličín (0:3).

AUTOR: Ondřej Hanuš

NOVÝ ATRAKTIVNÍ WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě
a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových
stránkách

www.fotbalpraha.cz

TESKAHOR SPOL. S.R.O.

TESKAHOR, spol. s.r.o.
Nepravidelná 288/11
Praha 10 - Štěrboholy
102 00

Výstavba, rekonstrukce a údržba přírodních travnatých ploch, hřišť a zahrad

Údržbu a obnovu přírodních travnatých ploch provádíme hlavně strojem Rapid Turf 200, který vykonává několik činností současně: setí, ukládání hnojiva do země, provzdušňování a vertikální prořezávání. Tyto operace provádí s vysokou efektivitou a přesností bez toho, aby narušil trávník nebo jakoukoliv aktivitu na něm. Hra na trávníku může začít ihned po skončení práce. Výsledkem ošetření je hustý, luxusní travní koberec, odolný těžkému opotřebení. V případě zájmu provádíme pískování hrací plochy speciálním pískovačem a hloubkovou aerifikaci strojem Verti - Drain. Dále vyčesávání trávníků a chemické postřiky proti plevelům a na ochranu trávníku proti plísním a jiným chorobám. .

**Odborná údržba umělých trávníků.
Čištění, dekomprese a doplňování granulátu.
Sportovní stavby na klíč.**

Pískovač Easy Spread

Postřikovač

Verti top

Zajišťujeme pokládku travních koberců a realizaci kompletních zavlažovacích systémů.

Rapid Turf 200

Verti - Rake

Verti - Drain

Finančně výhodná varianta rekonstrukce!!!!

Rekonstrukce fotbalových trávníků lze provést využitím materiálu ze stávajícího povrchu plochy hřiště.

Kontaktní osoba:

Karel Horčík

tel.: +420 602 269 911

email: horcik_karel@volny.cz

Více informací naleznete na www.teskahor.cz

// ZDE
CHYBÍ
VÁŠ
DRES!!!

FootballMania

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// **NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!**

INFORMUJTE SE NA INFO@FOOTBALLMANIA.CZ

// **NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:**

NAD KRÁLOVSKOU OBOROU 1080/51 / 170 00 / PRAHA 7

FootballMania

FOOTBALLMANIA, S.R.O.

NAD KRÁLOVSKOU OBOROU 1080/51 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** INFO@FOOTBALLMANIA.CZ

WWW.FOOTBALLMANIA.CZ